

Đà Lạt em đi.

*Em đi con dốc nằm ngang,
Em về thác đổ xuống ngàn dốc Prenn,
Đà Lạt ngày ấy cỏ Tiên,
Rừng Thông lặng lẽ đứng Thiền trong sương,
Em đi mắt lệ còn vương,
Bên hồ Thủy Tạ bồn chồn sóng lan,
Phố buồn ai bước lang thang,
Đèo hiu đường vắng ngỡ ngàn dáng ai,
Chân trời núi tím dần phai
Chiều vàng nắng trải qua thung lũng buồn,
Em đi sương xuống vấn vương,
Áo bay theo gió trên sườn núi xa,
Em về nghe nỗi xót xa,
Đà Lạt đã mất dốc Hòa Bình xưa,
Còn đâu hình bóng mộng mơ,
Thay vào Đô thị ngấn ngời lòng người,
Em đi lòng vẫn chơi vơi,
Quê hương đã mất bên trời ngổn ngang.*

Trần Ngọc Toàn